

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **A. A.**, st. příslušnost Kamerun, t.č. umístěn v X., zastoupeného Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10 - Vršovice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, Praha 7, k žalobě ze dne 25.5.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.4.2017 č. j. OAM-75/LE-VL13-VL13-PS-2017, o zajištění,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Odměna advokáta **Mgr. Ing. Jakuba Backy** se určuje částkou **8.228,- Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný dne 25.4.2017 pod č. j. OAM-75/LE-VL13-VL13-PS-2017 rozhodl o přezajištění žalobce z režimu cizineckého zákona do režimu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, resp. o tom, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) a § 46a odst. 5 zákona o azylu povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců do 9.8.2017.

[2] Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu ust. § 46 odst. 5 cit. zákona doba trvání zajištění byla stanovena do 9.8.2017. V odůvodnění uvedl, že účastník řízení byl dne 15.4.2017 kontrolován v rámci pobytové kontroly a bylo zjištěno, že cizinec je veden v evidenci nežádoucích osob, a to na základě správního rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 23.4.2013, přičemž však dne 25.4.2013 požádal o mezinárodní ochranu. Na území ČR pobýval z titulu probíhajícího řízení ve věci mezinárodní ochrany, které však bylo pravomocně ukončeno dne 7.12.2016. Poté mu byl dne 14.12.2016 vystaven výjezdní příkaz s dobou platnosti od 14.12.2016 do 12.1.2017 se stanovenou délkou pobytu 30 dnů. Bylo tedy zjištěno, že jmenovaný toto rozhodnutí nerespektoval a z území ČR nevycestoval. Vzhledem k uvedeným skutečnostem byl jmenovaný zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění i nadále. Důvodem žádosti o azyl je obava z nebezpečí, které však nedokázal konkretizovat. Jmenovaný byl dne 16.4.2017 zajištěn, neboť svým jednáním porušuje právní předpisy ČR i EU, když opakovaně svévolně a vědomě neoprávněně pobýval na území ČR bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, a to i přes uložené vyhoštění. Správní rozhodnutí o vyhoštění zcela ignoroval, neučinil žádný krok k vycestování. Příslušný správní orgán tedy dospěl k závěru, že z jednání výše jmenovaného je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat, a že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Dle sdělení jmenovaného pobývá na území ČR od roku 2006 a o udělení mezinárodní ochrany požádal až v dubnu 2013. Žádost o mezinárodní ochranu podal teprve tehdy, kdy mu bylo uloženo správní vyhoštění a výkon vyhoštění se stal díky jeho zajištění reálným. Žádost o mezinárodní ochranu nebyla důvodná, což bylo potvrzeno i soudy. Po opětovném zadržení a zajištění policií opakovaně podal žádost o mezinárodní ochranu, znovu tedy až poté, co se jeho vyhoštění stalo reálným. Správní orgán má za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv jmenovaný mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, když o udělení mezinárodní ochrany opakovaně požádal až po určité době na území ČR, až po svém zadržení policií, po uložení správního vyhoštění a po zajištění za účelem realizace tohoto vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Je zřejmé, že v průběhu svého předchozího pobytu na území ČR mohl o mezinárodní ochranu požádat. Z výpovědi jmenovaného učiněných v rámci výše popsaných správních řízení nevyplývá naprosto nic, co by jmenovanému nebylo známo již před jeho zajištěním nebo by mu

bránilo v podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu již dříve. Nynější žádost je pak opakovaná a z postupu jmenovaného je zcela evidentní, že se snaží opětovně zneužít azylového řízení, aby zabránil svému vyhoštění a dosáhl propuštění ze zajištění, jak se mu to již jednou podařilo.

Obsah žaloby

[3] Žalobce podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu blanketní žalobu, ve které požádal o ustanovení konkrétního advokáta Mgr. Ing. Jakuba Backy. Soud usnesením ze dne 29.5.2017 č.j. 20A 14/2017-14 žádosti vyhověl a advokáta vyzval k doplnění žaloby. Dne 1.6.2017 byla žaloba doplněna. Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a dále, aby soud zavázal žalovaného uhradit náklady řízení žalobci ve výši 8.228,- Kč do 15 dní od právní moci rozsudku. Uvedl, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Zdůraznil výjimečnost použití ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu a upřednostnění využití zvláštních opatření dle § 47 cit. zákona. Jediným důvodem pro neuložení zvláštních opatření odlišujícím se od zdůvodnění názoru žalovaného na účelovost žádosti o mezinárodní ochranu je pouze to, že žalobce nevycestoval v době určené rozhodnutím o vyhoštění, přičemž se žalovaný nijak nezabýval specifickými okolnostmi žalobcova případu, což činí rozhodnutí nepřezkoumatelným. Dále odkázal na rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 28.2.2016 č. j. 5 Azs 20/2016, ve kterém rozšířený senát výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí. Tímto rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ovšem odpadl zásadní argument pro zajištění žalobce (tj. odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 192/2014 ze dne 30.9.2014. Současně v doplněné žalobě byl dán souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

Vyjádření žalované

[4] Žalovaný na výzvu soudu k žalobě uvedl, že správní orgán posoudil všechny skutečnosti, týkající se jmenovaného a jeho dosavadního pobytu na území ČR a dospěl k závěru, že v jeho případě se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv jmenovaný mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu ČR. (Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření, viz rozsudek NSS ze dne 10.10.2016 č. j. 7 Azs 185/2016-23). Žalovaný přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce (především nerespektování uloženého správního vyhoštění), ze kterých vycházel a které nenavědčují tomu, že by se k jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě

žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Pro řízení o žalobě odkazuje žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný správní orgán má za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě shledává žalovaný správní orgán jako nedůvodné, a to i s ohledem na typově stejné případy, u kterých byly žaloby zamítnuty, viz rozsudky Krajského soudu v Plzni č. j. 17A 32/2017-42 ze dne 12.4.2017 a č. j. 17A 24/2017-48 z 11.4.2017, které žalovaný dokládá v příloze k tomuto vyjádření. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Skutečnosti zjištěné z obsahu správního spisu

[5] Z obsahu správního spisu a tam založeného rozhodnutí Krajského ředitelství policie, Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 16. dubna 2017 č. j. KRPH-36614-27/ČJ-2017-050022-SV-K, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce čtyř let. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 7 dní od nabytí právní moci rozhodnutí. Policie v odůvodnění uvedeného rozhodnutí uvedla, že jmenovaný dne 15.4.2017 při kontrole v Rychnově nad Kněžnou se prokázal cestovním pasem platným do 3.12.2015, dále bylo zjištěno, že cizinec nedisponuje platným vízem nebo povolením k pobytu. Prověrkou v informačních systémech policie zjistila, že cizinec je veden v evidenci nežádoucích osob od 23.4.2013 do 7.7.2017. Cizinec do protokolu uvedl, že si nepamatuje, kdy přicestoval do České republiky, v České republice však požádal o azyl, neboť se nemůže vrátit do Kamerunu, avšak žádný konkrétní důvod neuvedl. Ač věděl, že mu žádost o azyl byla zamítnuta, nečinil žádné kroky k legalizaci pobytu. Tvrdil, že si není vědom porušení zákona tím, že pobývá na území České republiky bez víza a s neplatným dokladem. Dále, že dne 3.4.2013 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států EU podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců se stanovenou dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU na dobu 6 měsíců. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 23.4.2013. Správní vyhoštění bylo vydáno z důvodu neoprávněného pobytu na území, kdy na území České republiky pobýval od 10.11.2012 do 23.11.2012 bez platného víza, nebo oprávnění k pobytu. Dne 25.4.2013 podal v Příjímacím středisku Zastávka u Brna žádost o udělení mezinárodní ochrany, tato rozhodnutím ze dne 9.6.2016 nebyla přiznána a nebyl úspěšný ani v řízení před soudy, neboť Krajský soud v Ostravě dne 19.10.2016 žalobu zamítl a Nejvyšší správní soud dne 6.12.2016 kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost. V souladu s ust. § 154 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců byl zařazen do evidence nežádoucích osob, a to na dobu od 23.4.2013, tj. ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, do dne 7.7.2017, do odpadnutí překážek k vycestování. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie, Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 16. dubna 2017 č. j. KRPH-36614-32/ČJ-2017-050022-SV-K, byl žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Dne 21.4.2017 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve

které uvedl, že v r. 2003 přiletěl do Ruska studovat a v r. 2006 přiletěl do České republiky. Má problémy se stresem, psychické potíže, deprese. Důvodem žádosti je politická nestabilita v zemi a náboženské důvody. Má stejné důvody jako v první žádosti o mezinárodní ochranu a další důvody, jako politické a náboženské, má problémy s pamětí, ale vzpomněl si, že byl mentálně a fyzicky perzekuován a psychicky týrán, několikrát se jej pokusili zabít. Jeho rodina vyznává nelegální víru, praktikovali křesťanské náboženství, věřili v Ježíše a bojovali proti ďáblu. Dále při pohovoru k žádosti uvedl, že v Kamerunu, především v hlavním městě, došlo k zabití hodně jeho příbuzných v rámci muslimským represí. Vláda má tajnou policii, která provádí politickou represi. Informace nečerpá z nějakého přímého zdroje, ale z médií apod. Celá země je nejistá, provádí to státní policie, proto ze země odešel. Zhoršuje se politická situace v jeho zemi, dochází k občanským válkám a bojům s terorismem, a to i v okolních zemích a má zato, že jeho země směřuje k občanské válce. On ve své zemi politicky aktivní nebyl, byli však jeho rodiče. Svou víru praktikovali běžným způsobem a jedním z nich byl Exorcism. Oficiálně nebyli zakázáni, jen jejich praktikování víry nebylo běžné. Z území České republiky nevycestoval po ukončení předchozího řízení o mezinárodní ochranu z důvodu, že měl v úmyslu znovu o ni požádat. Požádal však až po vyhoštění, což uznává jako chybu. Měl obavu, že když požádá o mezinárodní ochranu, nebude moci normálně komunikovat s vnějším světem a potřeboval více času, mezitím však byl zadržen.

Posouzení krajským soudem

[6] O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s.ř.s., bez jednání s ohledem na shodný souhlas žalovaného i strany žalobce s projednáním věci bez ústního jednání.

[7] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[8] Žalobce vytkl napadenému rozhodnutí nepřezkoumatelnost z důvodu nedostatečného posouzení možnosti uložení zvláštních opatření dle ust. § 47 zákona o azylu.

[9] Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo za b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle odst. 2 téhož ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

[10] Podle ust. 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

[11] Zajištění jako takové je bezesporu krajním prostředkem vůči cizinci, neboť důsledkem je omezení nebo zbavení jeho osobní svobody. Poněvadž jde o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a jeho osobní svobody, musí správní orgán, přistoupí-li k takovému řešení, plně respektovat nejen podmínky stanovené zákonem, ale zejména ústavní pořádek. V této souvislosti soud odkazuje na ustálenou judikaturu, např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011, č. j. 7As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, rozsudek ze dne 22.7.2010 č. j. 9As 5/2010-74, č. 2129/2010 Sb. NSS, nález Ústavního soudu ze dne 12.5.2009, sp. zn. PL ÚS 10/08 č. 229/2009 Sb.

[12] Rozhodnutí o zajištění je vázáno na podmínku, že není možné účinně uplatnit zvláštní opatření podle ust. § 47 zákona o azylu, tedy, že v dané věci nesvědčí zjištěné skutečnosti pro „pouhé“ uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku či uložit povinnost se osobně hlásit ministerstvu vnitra v době stanovené tímto ministerstvem. Pro přistoupení možnosti nahradit zajištění zvláštními opatřeními dle citovaného právního ustanovení musí být určitá záruka v korektnosti chování žadatele o mezinárodní ochranu a jeho osobní zodpovědnosti k plnění povinností. Podle názoru soudu se žalovaný dostatečně zabýval možností aplikace zvláštních opatření a soud ve shodě se správním orgánem dospěl k závěru, že dosavadní chování žalobce nesvědčí pro upřednostnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu před zajištěním, neboť jejich uplatnění by se minulo účinkem. Žalobce svým chováním dosud prokázal, že neplní uložené povinnosti a nerespektuje právní řád České republiky. Žalobce, ač mu byla uložena povinnost vycestovat z území Evropské unie uložním správního vyhoštění, toto nerespektoval, na území České republiky se zdržoval nelegálně a opakovaně podal žádost o mezinárodní ochranu až v okamžiku, kdy byl policií zadržen, i když se na území České republiky zdržuje od r. 2006. Soud nepochybuje, že žalobce si byl plně vědom svého nelegálního pobytu na území České republiky.

[13] Soud nepřisvědčil žalobci s jeho odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2016 č. j. 5 Azs 20/2016, že v jeho případě došlo k vyloučení možnosti uložení zvláštních opatření z důvodu dosud rozšířené praxe správních orgánů, že nevycestoval-li cizinec po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění, nepřipadá do úvahy možnost uložení zvláštních opatření. Jednak soud k této argumentaci uvádí, že daná věc se vztahuje k aplikaci právních ustanovení zákona o pobytu cizinců k otázce zajištění za účelem realizace rozhodnutí o vyhoštění, když v nyní souzené věci žalobce byl zajištěn podle § 46a zákona o azylu z důvodu, že

žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Skutkové okolnosti v případě žalobce nejsou shodné s těmi, které byly zjištěny v namítavém rozhodnutí ze dne 28.2.2016.

[14] Správní orgán je nejen oprávněn, ale i povinen volit před zajištěním mírnější opatření, avšak za předpokladu, že cizinec bude spolupracovat a důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu není vyhýbání se případnému výkonu správního vyhoštění. V dané věci soud má za to, že byla jednoznačně prokázána snaha žalobce vyhnout se vyhoštění všemi možnými prostředky, zejména podáváním žádostí o mezinárodní ochranu, setrváním na území České republiky i při vědomí o neoprávněném pobytu. Z vyjádření žalobce, že se nechce vrátit do Kamerunu, je naprosto zřejmé, že nemá zájem Českou republiku opustit. Z jednání žalobce je naprosto zřejmé, že žalobce dělá vše proto, aby nebylo realizováno vyhoštění, a není ochoten sám vycestovat. Dle závěru soudu pokud žalobce pobýval v ČR delší dobu nelegálně, nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a záměrně svoje vycestování z ČR prodlužoval podáváním žádosti o mezinárodní ochranu, je důvod pro jeho zajištění a nepostačuje uložení zvláštního opatření. V napadeném rozhodnutí je odůvodnění neaplikování ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu dostatečně popsáno. Soud nepřisvědčil žalobci, že v jeho případě se správní orgán nezabýval specifickými okolnostmi jeho případu, když žalobce sám žádné takové okolnosti neprezentoval.

[15] Krajský soud uzavírá, že v zajištění žalovaný měl dostatečnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu, žalovaný měl dostatečné podklady k závěru, který v napadeném rozhodnutí vyslovil a rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, a to i ve vztahu k ust. § 47 zákona o azylu. Soud neshledal ani rozpor s čl. 15 Směrnice č. 2013/33/EU, na který žalobce poukázal. Správní orgán se dostatečně zabýval situací žalobce a soud přisvědčil žalovanému v názoru, že upřednostnění mimořádných opatření není v případě žalobce namístě.

[16] Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

[17] Výrok II. a III. o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl úspěšný a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

[18] Odměna ustanoveného advokáta byla vyčíslena částkou 8.228,- Kč, sestávající ze dvou právních úkonů (převzetí věci a sepis doplněné žaloby) á 3.100,- Kč dle § 9 odst. 3 písm. d), ve spojení s ust. § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., plus dvakrát paušální částka dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky á 300,- Kč, tj. celkem 6. 260,- Kč. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem DPH, byla částka 6.800,- Kč navýšena o 21 %, tj. o částku 1.428,-Kč, na výslednou částku

8.228,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet, který advokát uvedl v žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 9.6.2017

**JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně**